

בازונית הולויים שששה תקוניים של אטזן מצרים, הולויים על צווארה כל חילופי ארציך קדם, פיה מתקנו בפתחה דקה יפה בתקוניה, לשון חדה בחרב, דבריה חלקיים בשמן, שפתותיה יפות אדומות כושונה מתוקות בכל המתייקות של העולים, לבושה ארוגמן, מתקנת בארכאים תקוניים חסר אחד.

שוטה זה שוטה אחראית ושותה מפוסدين וועולה עמה נאים מושטה אחראית, מה היא עוזה? משארה אותו ישן בפתחה, וועללה למעלה ומלשינה עליון, ונוטלת רשות וירודת. מתחזרה השוטה ההורא, וחושב לצחוק עמה כמו בראשונה, והוא מסירה את תקוניה ממנה, וחוזרת לנגור חזק שעומד בגנו, לבוש בלבוש של אש להחתה, בפחד חזק מרעתה עצמה ונפשה ערמלה, מלאה בעיניהם מפחידות, חרב שנונה בידו גינה. טפות מריות תלויות מהחרב ההיא. הורג את השוטה ההורא, וחוזיק אותו לתוכה גיהנום. יעקב ירד אליה והלך למוקמה, שנאמר וילך חרנה, וראה את כל תקון הבית, ונצל ממנה. סוצר שלה סמא"ל, הנע לפניו, וירד לעוך בו קרב ולא יכול לו, שבחוב וא יעקב איש עמו וגוו. אוני נצל מן הפל, והשיטם בשלום, והתעללה בדרךה שלמה ונקרא ישראל. אז עלה לדרכה עליזה ונשלם בכל ונגהה העמור האמצעי, ועליו כתוב והברים התיכון.

מהו ונגע בcpu ירככו, ליה לא יכול, אבל נגע בcpu, נדע ש הם נדבר ואביהו שיצאו מירכו של אהרן, ובסבב אש ורוה. והוא אתרו לשרוך מאשה ורוה גו, ותפסה לו בירושתא, תא חוי, מה בתיב בייעקב שלימא) (ועל יעקב בתיב) והברים התיכון בتوزה הקרשים מבירם מן הקצה אל הקצה. ויחלים והגה סולם מכב ארץ וראשו מגיע השמיימה.

בוגרدا, אנטה חורין וסומקין. באונחה מלין שיפא תקונין אטונא דמצרים, מלין על קדרה כל חיל דארעה דקדם. פיה מתקנא בפתחה דקיק יאה בתקוניה, לישנא חדידא בחרבא, שעין מלחה ממשחא. שפורה יאן סומקין בוגרדה, מתיקו בכל מתיקו דעתמא, ארגונא לבשת, אתקנת בארכען תקונין, חסר מד.

שטייא (ד) סטי אבטה, ושתי מבסא דהמרא ועיביד בה ניאופין ואסטוי אבטה. מה עבדת, שבכת ליה נאים בערסא, וסלכת לעילא ואלשנית עליה, גנטלא רשו ונחתא. אחרי ההוא שטייא ו חמייכא | בהודה בקדמיתא, והיא אעדיאת תקונחא מינה, ואתחדות גיבר פקייף קאים לגבלה, לביש לבושה דנורא מלחתא, בדחילו מקיף מרחטא גרמא ונפשא ערומה. מליא דעינין דחנן, חרבא שננא בידיה (ביה), טיפין מירין פלין מהו חרבא, קטיל ליה לההוא שטייא, וארמי ליה לנו גיהנם.

יעקב נחת לובה, ואזל לאטרה. שנאמר וילך קרב, וחייב כל תקון ביתא, ואשתזיב מינה. דיבורא דיליה סמאן, אבאיש קמיה, ונחת לאגחא ביה קרבא ולא יכול ליה, דכתייב, (בראשית לב) ויאבק איש עמו וגוו. בדין אשזיב מפלא, ואשתלים בשלימו ואסתלק בדראג שלים ואתקורי ישראל. בדין סליק בדראג עלאה ואשתלים בכלא, והוה עמידא דאמצעיתא, ועליה בתיב, (שמות י) ותברים התיכון וגוו.

מהו (בראשית לב) ויגע בcpu ירככו, ליה לא יכול, אבל נגע בcpu, דאייהו נרב ואביהו, דנקו מון ירככו דאברן, (ס"א בסיבת אש ורוה. והוא אתרו לשרוך מאשה ורוה גו, ותפסה לו בירושתא, תא חוי, מה בתיב בייעקב שלימא) (ועל יעקב בתיב) והברים התיכון בتوزה הקרשים מבירם מן הקצה אל הקצה. אבל נגע בcpu ירככו שהם נדבר ואביהו שיצאו מירכו של אהרן, ותפסה אווק בירושתא. בא ראה מה קרב בעקב השלב) (על יעקב בתיב) הקצה אל הקצה.

ויחלים והגה סולם מכב ארץ וראשו מגיע השמיימה.